

Jdu prázdnou nocí tiše jako myš a jako hlemýžď ploužím se spát,
ty vrátka k svému srdci černými myšlenkami zamykáš a načepýřeně odcházíš lkát.
Mohli jsme cestu k sobě hledat, však ty jsi pózu pyšnou měla,
otevřít nechceš se, zranitelná a upřímná nebudeš, hlavně že pýřit ses nemusela.
Vzdávám se a s černou duší slzy polykám, klopýtám smutný zase pryč,
v ložnici společná postel pokrytá plyšem slyší, jak zahazuješ naší lásky klíč.
Společným mluvili jsme jazykem, brzy skončí naše souznění, květy ve váze uhynou,
jak naivní byl jsem, když chtěl jsem s tebou šťastný běhat lučinou!
Však vzpurná jsi bývala kobylka, když osedlat jsem si tě něžně chtěl,
a co radostná vlašťovička po bytě jsi létala, když já nadobro posmutněl.
Pak ve výtahu lýtko lysé odhalila jsi, já však už potřeboval klid,
samotě neuvyklý, nevím, proč a jak žít, však život neumím si vzít.
Z velké výšky vyskočit jsem nezvlád', natožpak zbraň smrtící proti sobě otočit,
a tak aspoň denně sypu sýkorkám, sýčkům, brhlíkům a té žlutě nápadně
trochu chleba od večere, oříšky, pár drobků, sýr i mé srdce bezradné.